

Aile Sığınağı

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuğba Ünlüer

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ekim 2025

ISBN: 978-625-5779-13-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

RECEP ERDEM

AİLE SİĞİNAĞI

Maarif Modeli
Erdem Değer Eylem Çerçevesine Göre
-Aile Bütünlüğü-

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ.....	7
1. Bölüm / Bilim Araştırmaları Merkezi	11
2. Bölüm / Aileyi Tanımak.....	17
3. Bölüm / Yanlışların Bedeli	21
4. Bölüm / Aile Sığınağı.....	25
5. Bölüm / Parçalanın Düzenin Anahtarı.....	29
6. Bölüm / Kapalı Kapılar Arında.....	33
7. Bölüm / Birlikte Daha Güçlüyüz.....	37
8. Bölüm / İçini Açmak Kapıları Açmaktır.....	41
9. Bölüm / Kırılın Kalplerin Tamiri.....	45
10. Bölüm / Gülmek ve Ağlamak	49
11. Bölüm / Unutulan An.....	53
12. Bölüm / Sorun Değil Çözüm Odaklı.....	57
13. Bölüm / Sessiz Defter.....	61
14. Bölüm / Kalple Bakmak	65
15. Bölüm / Bağı Olmayan	69
16. Bölüm / Sessizliğin Arkasındaki Sesler	73
17. Bölüm / Birlikte Geçen Zaman Kalbe İşler.....	77
18. bölüm / Sözlerin Ruhı	81
19. Bölüm / Her Ses Bir Parça Bütünlük.....	85
20. Bölüm / Gülmenin Gücü	89
21. Bölüm / Gülmeyi Hatırlayanlar	93

22. Bölüm / Zamanın Aynasında	97
23. Bölüm / Karar Çarkı	101
24. Bölüm / Zamanın Dışlıleri	105
25. Bölüm / Görev Çarkı	109
26. Bölüm / Vaat Zamanı	113
27. Bölüm / Zaman Kapsülündeki Kalp	117
28. Bölüm / Susturulmuş Zaman	121
29. Bölüm / Unutulmuş Bir Sofra	127
30. Bölüm / Barışın Anahtarı	131
31. Bölüm / Bir Oy Hakkı	135
32. Bölüm / Köklerini Unutan	139
33. Bölüm / Zamanın Kalbi	143
SON SÖZ	149
ETKİNLİKLER	151

ÖN SÖZ

Aile; insanın ilk sevgiyi, ilk güveni ve ilk sorumluluğu öğrendiği yerdir. Bireyin kimliğini inşa ettiği, karakterinin kök saldığı bu sıcak yuva, aynı zamanda toplumun da temel taşıdır. Ailede yaşanan her duygu, her paylaşım, her değer insanın hayatı boyunca taşıyacağı izler bırakır.

“Aile Sığınağı” işte bu temel gerçeklikten yola çıkılarak kaleme alınmış bir hikâyeler bütünüdür. Bu eser, aile bağlarının ne kadar kıymetli olduğunu; sevgi, saygı, adalet, sorumluluk gibi değerlerin aile içindeki yerini ve bu değerlerin yok olduğu bir dünyanın nasıl eksik bir dünya olacağını anlatmaktadır.

Eylem ve Erdem’in zamanlar ötesine uzanan yolculukları aslında her birimizin kalbine yapılırken ailenin önemini hatırlamaya, küçük anıların büyük bağlara dönüştüğünü görmeye; iletişimin, anlayışın ve birlikte geçirilen zamanın bir aileyi nasıl güçlü kıldığını yeniden fark etmeye davet eder.

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, Erdem-Değer-Eylem Çerçevesi’nin öngördüğü şekilde değerler, yaşanan tecrübeler ve içten eylemler olarak sunulmaktadır. “Aile Bütünlüğü” değerinin eylemleri rehber alınarak hazırlanan bu kitabın her bölümünde, bir

ailenin dağılmaması için verilen küçük ama anlamlı mücadeleleri, birlikte gülmenin birlikte üzülenin ve birlikte iyileşmenin gücünü hissedeceksiniz.

“Aile Sığınağı” kitabı, aile bağlarının ve aile içindeki değerlerin korunmasının sadece geçmişimize değil aynı zamanda geleceğimize de sahip çıkmak olduğunu anlatan bir çağrıdır. Çünkü aile, kan bağı olmanın yanı sıra sevgiyle örülmüş bir hayat yolculuğudur.

Bu yolculukta size eşlik edecek Eylem ve Erdem’in hikâyesiyle içinizdeki en derin bağları yeniden keşfetmeye hazır olun.

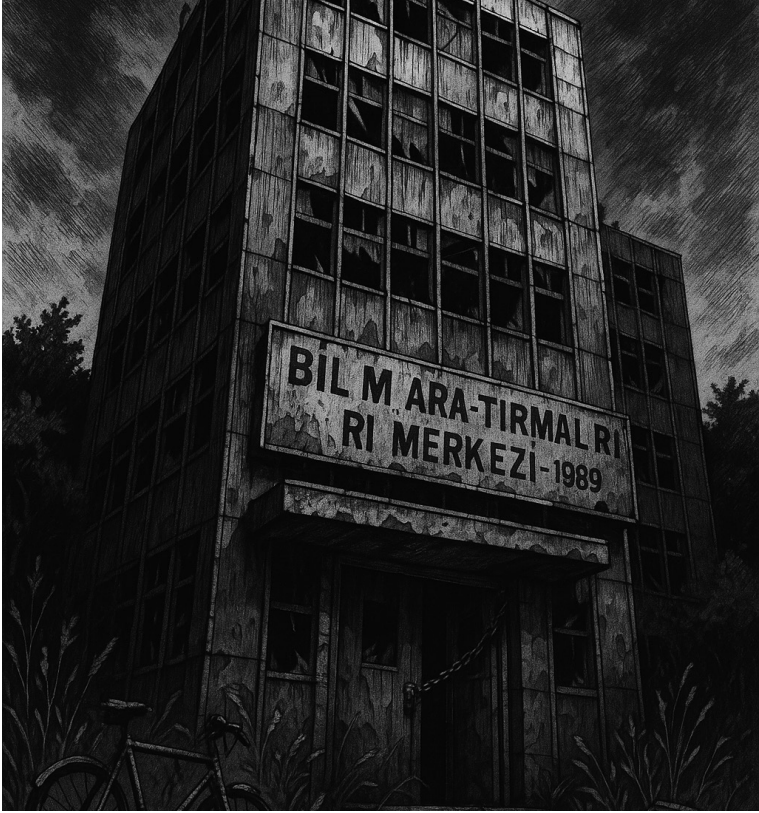
Sevgiyle...

Recep Erdem

*Dünün, bugünün ve yarının
anne babalarına...*

1. Bölüm
Bilim Araştırmaları Merkezi

Eylem'in ayakkabısı çamura saplanmıştı. Erdem önde heyecanla yürürken arkasını dönüp Eylem'e seslendi:

“Hadi ama! Biraz daha hızlı! Güneş batmadan girip çıkalım.”

Eylem homurdanarak paçalarına kadar sıçrayan çamuru silkeledi. “Yine senin saçma fikirlerinden biri...” diye söylendi. Aslında o da merak ediyordu karşılarında duran yapıyı. Burası terk edilmiş bilim merkezi olarak biliniyordu ve herkes tarafından yıllardır konuşulup duruyordu.

Bina, zamanın unuttuğu bir dev gibi yükseliyordu. Dış cephesi bir zamanlar ıslık ıslık parıldayan metal panellerle kaplıydı ama şimdi bu paslı yüzeyler, güneş ışığında donuk bir şekilde parlıyordu. Camları kırıktı, bazı yerleri de tahta plakalarla kapalıydı.

Giriş kapısının üzerinde asılı olan tabela -her ne kadar harflerin bazıları düşmüş bazılarıysa yerinden kaymış olsa da- hâlâ okunabiliyordu:

Merkez, söylentilere göre bir zamanlar ileri teknolojiler üzerine deneylerin yapıldığı hatta gizli projelerin yürütüldüğü bir yerdi. Bazılarına göre burada zaman yolculuğu üzerine çalışan bilim insanları olmuştu. Bazılarıysa “akıllı makineler” geliştirdiklerini iddia ediyordu. Her ne olmuşsa burası bir gün aniden kapatılmış,

tüm personel ortadan kaybolmuştu. O günden beri bina ve çevresi sessizliğe bürünmüştü.

Bahçenin görünümü, her ne kadar şimdi etrafı saran yabani otlar olsa da bir zamanlar burada düzenli bakım yapıldığını fısıldar gibiydi. Yerde paslanmış metal parçaları, parçalanmış oyuncaklar ile artık tanınmaz hâle gelmiş elektronik eşya kalıntıları vardı. İçeriye açılan büyük kapı zincirlenmişti ama zincirin bir ucu yıllar önce kopmuş gibiydi. Hafifçe aralanmış kapıdan içeri-deki karanlık, bir sır gibi dışarı sızıyordu.

Zincirli kapının bir ucunun çoktan kopmuş olduğunu gören Eylem'in içeri bakarken tüyleri ürperdi.

“Burası... Bildiğimiz yerlerden değil Erdem.”

Erdem cevap vermek yerine kapıdan içeri adım atınca Eylem de arkasından yürümek zorunda kaldı.

İçerisi serin ve karanlıktı. Raflar kırık makinelerle doluydu. Yerlerde eski belgeler, kablolar, paslı parçalar... Tam köşede bir platform üzerinde büyükçe bir nesnenin üzeri sıkıca bağlanarak örtülmüştü. İkisi de aynı anda fark etti.

Eylem çekinerek yaklaştı:

“Altında ne olduğunu bilmek istemiyorum.”

Örtüyü sıyrırken Erdem'in kalbi hızla çarpıyordu. Parmaklarının doğru düğümü yakalamasıyla bağların hepsi birden çözüldü. Altında, gövdesi gizemle örülü silindirik bir kapsül belirdi. Yüzeyi, yakamozları andıran solgun bir mavi parıltıyla dalgalanıyordu. Cihazın üzerine işlenmiş tuhaf semboller bulunuyordu, tam ortasında ise küçük bir ekran vardı. Ona ufak bir dokunuş bile görünmez bir yankıyı uyandıracak gibiydi.

Eylem fısıldadı:

“Çalışıyor olabilir mi acaba?”

Erdem çoktan ekrana dokunmuştu bile. Artık cihazı sarıp sarımalayan tuhaf semboller kalplerinin ritmiyle uyumlu bir şekilde yanıp sönmeye başlamıştı.

Tam o anda cihazın ekranında çok uzaklardan gelen bir yazı netleşti:

Zaman Tohumu

Tuhaf nesnenin ışıkları artık tamamen yanıyordu. O esnada Eylem’in bileğindeki akıllı saate bir mesaj geldi.

“AİLE OLMADAN GELECEK YOK!”

Aynı mesaj Erdem’in saatinde de yazıyordu. Üstelik cihazdaki bütün semboller saatlerine yüklenmiş veri akışı çoktan başlamıştı.

Erdem’in sesi fısıltı şeklindeydi:

“Neler oluyor?”

Veri akışı tamamlanır tamamlanmaz cihazın bütün mavi ışıkları son bir kez yanıp söndü. Ardından bir patlama gibi güçlü bir ışık dalgası etrafı sardı.

Eylem gözlerini açtığı anda çevresi sessizdi. Tanıdık sokaklar ama... Bir şey farklıydı. İnsanlar vardı, konuşan yoktu. Hiç kimse, kimseye bakmıyordu bile.

Bir çocuk annesinin yanına yaklaştı.

“Anne, bugün okulda resim çizdik. Bakmak ister misin?” dedi.

Kadın başını çevirip ona baktı, ifadesi donuktu. “Gerek yok.” diye cevapladı.

Çocuk sessizce geri çekildi.

Eylem ve Erdem nefeslerini tutarken şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Burası onların bildiği yerlerden değildi.

“Bu... Bizim dünyamız değil.”

Erdem başını onaylar gibi salladı:

“Burada aile yok, yalnızlık var.”

O anda havada bir ses yankılandı:

“DUYGUSAL BAĞLAR VERİMSİZDİR. AİLE İLİŞKİLERİ KISITLANMIŞTIR.”

Eylem, tüyelerinin diken diken olduğunu hissetti.

Erdem'in sesi bu kez ciddi çıktı:

“Sanırım o cihaz bizi bir yere gönderdi ve burada...”

Eylem fısıldadı:

“Geri dönmeliyiz Erdem. Ama sadece kendimiz için değil. Aileyi kaybeden bu dünya için de.”

Aile, insanı insan yapan bağların başladığı yerdir. Bu bağlar koparsa yalnızlık sıradanlaşır.

